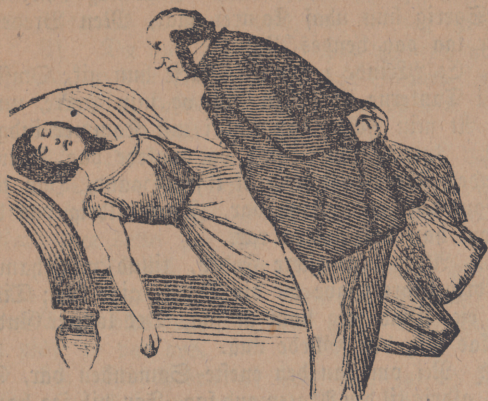


# 3 smukke Viser.



## Strakborger-Visen.

Mel.: Der boede en Kjøbmand paa Hamburger Bro.

1. En Vise for Eder jeg nu fremsføre vil, Som vist er passeret, det kan I tro mig til; I Strakborg der boede en Adelsmand saa rig, Paa Gods og paa Penge var Ingen ham lig.

2. Han havde sig en Datter, hun var ærlig, hun var skøn, Hun elsked' over Alle, en Somand ubi Løn; Men det var skult for demnem, hvad de mindst tænkte paa, At det saa uheldigt i Verden skulde gaa.

3. En Reise til Ostindien den Somand skulde gaa, Hun sørgede saa saare, alt for sin søde Ven; Hun onsked' ham til Lykke, ja tusind' Gang' Farvel, Hun sørgede saa saare, Alt for sin søde Sjæl.

4. Nogen Tid derefter, der Tiden den løb hen, Saa kom der en Veiler til Strakborg igjen; Han beilede og bad hendes Fader derom, At han vilde give ham sin Datter saa from.

5. Det var slet ingen Ting for ham at saa Faderens Ja, Thi baade var han skøn og formuende han var; Maria hun grød og vægrede sig, Min Gud og min Herre nu hjælper du mig.

6. Imens nu Maria i det Sørgeligste gik, Omfider et Brev fra sin Kjæreste hun fik, En liden Dreng det bragte men han dog ikke gik, Ubelønnet fra hende, en Daler han sig.

7. O elskede Maria, som ubi Brevet stod, Du holder

[Bergen?]

V box 23:670



op at sørge, du adelige Blod; Nu ligger vi for Anker paa vestre Bergens Havn, Om nogle Dage snuser jeg at hvile i din Favn.

8. Det letted' hendes Hjerte, det letted' hendes Bryst, Saa gik hun i sit Kammer med Glæde, og Lyst; Saa fri for al Sorrig hun udaf Kamret gaar, Men Brevet glemte hun, der laa paa hendes Bord.

9. Et Grinde i Haven Marie hun gif, Omfider hun Brevet i Tankerne sit; Min Gud og min Herre, nu frygter jeg for, At min Fader han skal i mit Kammer indgaa.

10. Imens Maria stod og tænkte paa Stand, Da kom hendes Fader med Brevet i sin Haand, Han talede til hende, som hun en Skjoge var, Tænk aldrig paa den Sömand, om han var noksaa var.

11. At jo min kjære Fader, tillad mig ham at faa, Slet aldrig bedre Gave du din Datter give kan; Tillad mig ham at eie, tillad mig ham at faa, Det lonner Gud i Him-melen, lad mig den Glæde naa.

12. Nei om han den eneste Sömanden var, Saa skal du ham aldrig til din Vegtmand faa, For vil jeg ham drøbe, dig vil jeg give bort, Hos mig har en begjæret dig, han har mit Ja alt faa't.

13. Du kan mig give bort til saamange som du vil, Slet aldrig saa giver jeg min Billie dertil; Endffjondt den Sömand eier, ei meget Solv og Guld, Saa eier han et Hjerte, jeg veed det er mig hulb.

14. Nogle Dage derefter det Skib det kom til Land, Hendes Fader han ilede til Skibet paa Stand; Han kaldte den Sömand i Cenrum til sig, Men han tænkte mindst at det gjaldt om hans Liv.

15. O Ujel! o Ujel! o er du da den, Der har forført min Datter, du er jo hendes Ven; Jeg skal det paa dig hævne, tro mig der til for sand, Men hvis du ei vil nævne det og ramme dette Land.

16. O ja, min kjære Fader, jeg elsket hende har, Men at forføre hende, aldrig mine Tanker var; Hvad vi tilsam-men talede, slet Ingen vidste det, Dog helst i slikt Tilfælde: o Fader tilgiv det!

17. Den grusomme Fader han Tænderne skar, Saa tog han op en Kniv, som han udi Bæltet bar, Og stødte den i Brystet paa Sömanden saa god, Gik bort og lod ham ligge, og spømme i sit Blod.

18. Han ikke til sin Datter og til sin Frue hen, Kom vil du med mig følge, jeg viser dig din Ven; Nu kan du olde Bryllup med Kjæresten din, Du kan faa Blod i Bæ-erret i Stedet for Vin.

19. Marie hun ilede til Skibet paa Stand, Hendes fulgte efter, Han var saa sjæleglad; Hun saa sin Ven

der bløde, hun saa vor Kniven sad, Saa uformærkt hun tog den og saa den ved sin Barm.

20. At hør min grumme Fader, den sidste Bøn af mig: O gjør mig dog den Være, læg mig ved den Sömands Sid', O læg mig i hans Kiste, og læg mig i hans Grav, Saa glemmes al min Rvide, saa dør jeg sjæleglad.

21. Da hun det havde talet og dette havde sagt, Saa tog hun op den Kniv som var udi Barmen lagt; Hun stødte den i Brystet, faldt død ved Sömands Sid', Saa ingen det mærkede førend hun laa lig.

22. Det var den Sömands Broder, da han det vide fik, Et Stevne han førte for Keiserens Ret; Da hjalp hans Guds ham ikke, han maatte dø for Sværd, For saadant Mord som dette, var ikke bedre værd.

23. Til St. Maria Kirke de begge bæres hen, For-gjædt var deres Kiste, som Keiseren gav dem; Udi hverandres Arme blev lagt i Silken rød, Saa ingen kunde sige, at disse to var død.

24. Ved Siden af dem blev sat en Kiste, som var fort, Da Faderen om nogle Dage efter bæres bort, Med Morderkniv i Haanden, til Skue for Enhver, Dog helst i slikt Tilfælde, Exempel for Enhver.

25. O hører I Forældre, Som Gud har givet Børn, I maa slet ikke nægte dem at elske hvem de vil; Thi en oprigtig Kjærlighed kan aldrig slukkes ud, Den kan vel her forandres, mens hist den naaes hos Gud.

## Til dig min søde Pige.

Egen Melodi.

1. Til dig min søde Pige, Sender jeg en Sang; Og nu vil jeg sige Dig for første Gang: Vil du med mig binde Kjærlighedens Bænd, Deiligste Veninde, Skænk mig da din Haand.

2. Du i mine Tanker, Længe svæbet har, Og hvor jeg end vanker, Seer jeg dig saa klar; Naar jeg dig beskuer Og jeg hør' din Røst — Kjærlighedens Lær, Brænder i mit Bryst.

3. Du maa ikke tænke, At jeg bruger Svig; Du er den jeg søgte, Jeg vil elske dig. I dit blide Nie, Og din Rosenkind, Du kan mig fornøie, O, gib du var min!

4. Mer' jeg ei kan skrive, Men jeg snuser dig, At du maatte blive, Stedse lykkelig, Tilgiv at jeg skriver, At jeg elsker dig, Hvis du er forlovet, Jeg lykønsker dig.



## „Floistangens“ Bise.

Nel.: Hurra, mi Senta, her hjem no eg.

Sh, se, Godaften! — Rei hvem er det? —

Det er „Floien“!

— Og hvad er det, som De der har med? —

Det er „Floien“!

— Forklar mig blot hvad Navn og Stand De har? —

Jeg har den høiſte Poſt i Bergen, Far,

Jeg er „Floien“!

Og jeg vil flyttes, se, det vil jeg,

For jeg ved a'

Den Plads jeg nu har, den ſkal jeg ei

Blive fed a'.

Nu har jeg længe nok til Tidsfordriv,

Set Bergens By i Fugleperſpektiv,

Det er jeg kjed a'!

Og vil De vide, hoor jeg vil hen?

— Ja, fortæl 'et. —

Paa Torvet. — Manden der ſtaar, min Ven,

Er forældet.

— Hvad? Miſte Statuen! Rei, det var droit. —

Det var viſt bedſt for den, om den kom høit

Op paa Fjeldet.

— Men hør, min bedste Hr. Floimand, er

De aflave? —

Rei, det er juſt fordi ſaa hoi man er,

Man er Slave

Af hver en indfødt og hver fremmed Nar,

De kravler op og ſkjær' ſit Navn, min Far,

I min Mave.

— Det er en „ſkjærende“ Behandling! — Ja,

Den er bandſat!

Min Stang er ødelagt, men jeg vil ha'e

Den iſtandsat.

Jeg ſtaar i Regn og Slud og bliver vaad,

Kemmunen den maa ſe den kan ſaa Raad

Til en Regnhat.

Nu er jeg færdig for denne Gang;

— Naa, det er De? —

Ja ſe, naa bare De la'r min Stang

Bl'ke mig værdig,

Saa er mit Grinde tilendebragt,

Saa har jeg ikke mer' jeg ſkal ha'e ſagt,

Jeg er færdig!